

Frenkder Nederlanden

Aan de zonzij van het IJ

Noord is leuk, en helemaal
leuk is *De Wasserette*, de soap
over de Van der Pekbuurt

Mijn mailbox was de laatste dagen één groot feest. In polonaise dansen ze over het scherm, al die adhesiebetuigingen en warme woorden aan mijn adres, waarvoor hartelijk dank. Maar tijdens de verbouwing blijft de winkel gewoon open, en dus was ik vooral ook blij met het grote aantal verzoeknummers dat ik mocht ontvangen. *The show must go on.*

Tussen de onderwerpen die werden aangedragen, zaten opvallend veel reacties uit Noord. En dat deed me deugd, want ik heb altijd al een zwak gehad voor de overkant. Of ik al op bezoek was geweest bij *De Wasserette*, een soap over de Van der Pekbuurt. Goede tip.

Enigszins weemoedig stapte ik op de pont naar de Buiksloterweg. Een overtocht van niets, maar net lang genoeg om het verstand op nul te zetten. Op het IJ woei een zwoel

windje, alsof de zomer zich nog één keer verzette tegen het onvermijdelijke. Een opgeschoten jongen met paars haar en een wangpiercing stak zijn tong in het oor van zijn vriendinnetje.

Mijn gedachten gingen terug naar de laatste keer dat ik op bezoek was in de Van der Pekbuurt, het sjofele achterneefje van de Amsterdamse School. Eerst doorgezakt in café Oud-Noord, daarna gegeten in pizzeria Number 1. Heerlijke avond. Mensen met het hart op de tong. Geen kapsoneslijers. Bier hier.

Voor *De Wasserette* moest ik naar 't Crat, een jongerencentrum op het Meidoornplein. Het kleine zaaltje was tot de nok toe gevuld met jongeren. Ze waren van het Comenius College uit Hilversum, op werkweek in de grote stad. "Meneer, uw hoofd zit in de weg," zei een meisje dat vroeger vast had meegedaan met *Kinderen voor Kinderen*. Ik

maakte me klein en liet me meeslepen door de acteurs van het Volksoperahuis, die elke week weer een ander verhaal vertellen, gebaseerd op de actualiteit en gesprekken met buurtbewoners. Een accordeonist trapte af en de acteurs zongen:

*Ooit fietsten hier de vaders
Langs de lange Meeuwenlaan
In Noord gestaalde kaders
Om op de werf aan het werk te gaan*

Wasserette De Witte Reus, 'de spiegel van de witte wereld', wordt bewoond door Koos en Yfon. Een fijn stel. Yfon schold Koos uit voor nazi, Koos noemde Yfon 'het zonnetje in huis, na de atoombom het meest vernietigende wapen'. Toch was het feest, want 'hond' Tarzan was jarig. "Je bent een kanjer." Maar Tarzan voelde zich niet meer thuis en wilde weg. "Dit is mijn Noord

niet meer." Alleen nog maar nette tuintjes en vreemde culturen die niets van honden moeten hebben. "Wij zijn de Joden van het dierenrijk."

'Al Qaida is een vriend van me, een mattie, ik mag Al zeggen'

Jojanneke, de laatste vaste klant van De Witte Reus, was ook al vertrokken. Woningcorporatie Ymere had haar antikraakcontract opgezegd. Yfon: "De wereld verandert maar door en door. Ik word er schijtziek van. Vroeger nam je het pontje en deed je de deur van de stad achter je dicht. Soms kreeg je een heis voor je treiter, nu schieten ze meteen."

Terwijl Koos op zoek ging naar zijn laatste klant, kreeg Yfon bezoek van Rachid, een Marokkaanse loverboy met een gouden kruis om z'n nek. "Jouw gedachten zijn heet als het stof onder mijn voeten." Een gladjakker, vol mooie praatjes. "Al Qaida is een vriend van mij, m'n mattie, ik mag Al zeggen. We gaan samen op vakantie naar Somalië en kanoën in Pakistan."

Het hielp allemaal niets. Yfon en Tarzan werkten hem de deur uit – "Puur racisme," brulde Rachid – en Yfon zei: "Zo zie je maar, jongens en meisjes: val niet voor vage vleierij."

En ze zongen nog één keer hun lied:

*Aan de zonzij van het IJ
Zal ooit de stad weer groeien
En zullen duizend bloemen bloeien
Aan de zonzij van het IJ*

frenk@parool.nl

Koos, Rachid en Yfon nemen afscheid van hun publiek met hun lied over Noord.

FOTO ELMER VAN DER MAREL